

Sygn. akt I ACa 933/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Sędziowie:	SSA Władysław Pawlak SSA Marek Boniecki (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 r. w Krakowie na rozprawie
sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Budowlano-Usługowego (...) spółki z o.o. w S.
przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 31 marca 2014 r. sygn. akt IX GC 61/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 933/14

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 14 października 2014 r.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosło ostatecznie o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 68.971 zł z ustawowymi odsetkami od 14 marca 2012 r. jako dalszego świadczenia z umowy ubezpieczenia pojazdu w dniu 17 grudnia 2011 r., którego część zasądzona została prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie w sprawie V GC 89/13/S.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, kwestionując swoją odpowiedzialność co do zasady i wysokości oraz podnosząc, że prawomocny wyrok w sprawie V GC 89/13/S nie przesądza o wyniku obecnego postępowania, a to z uwagi na ograniczony zakres przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Wyrokiem z dnia 31 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 60.972,34 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2012 r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku); oddalił powództwo co do kwoty 7.999,20 zł (pkt II); umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt III) oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powodowej kwotę 5.198,25 zł tytułem kosztów postępowania (pkt IV).

Sąd pierwszej instancji uznał za okoliczności bezsporne: zawarcie przez pozwanego z (...) S.A. umowy ubezpieczeniowej (...) powstanie i okoliczności szkody komunikacyjnej w dniu 17 grudnia 2011 r; to, że kierujący samochodem wiedząc, iż nie złożył do końca urządzenia (...) i nie znając dokładnie wysokości pojazdu wraz z tym urządzeniem, poruszając się po placu budowy, wjechał pod wiadukt i uszkodził urządzenie (...), pojazd oraz w nieznacznym zakresie wiadukt; odmowę wypłaty odszkodowania przez stronę pozwaną; prawomocne zakończenie postępowania przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, sygn. Akt V GC 89/13/S, które dotyczyło tego samego stanu faktycznego, a w którym zasądzono z tytułu szkody kwotę 1.500 zł jako całość żądanego roszczenia w tym postępowaniu; zaakceptowanie przez powoda odszkodowania w kwocie 68.971,54 zł (70.471,54 zł – 1.500,00 zł).

W świetle powyższych okoliczności Sąd Okręgowy uznał powództwo za częściowo uzasadnione. Zdaniem Sądu zachowanie kierowcy jako tego, który spowodował szkodę było rażącym zachowaniem. Mimo to, powództwo zostało uwzględnione wobec unormowania zawartego w art. 365 §1 k.p.c. Ustalenia będące podstawą prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie w sprawie V GC 89/13/S, prowadzonej pomiędzy tymi samymi stronami, nie mogły być ani kwestionowane, ani ponownie badane w postępowaniu obecnym. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że pozwany ponosi co do zasady odpowiedzialność za powstałą szkodę. W kwestii wysokości żądania Sąd pierwszej instancji przyjął, że należne odszkodowanie dotyczy kwoty 60 972,34 zł, wobec czego oddalił roszczenie co do kwoty 7.999,20 zł uznając, że powód nie wykazał, iż ta kwota uzyskana od sprawcy szkody, winna być odliczona od odszkodowania. W pozostałym zakresie postępowania podlegało umorzeniu na podst. art. 355 §1 k.p.c. Rozstrzygając o kosztach postępowania, Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powód utrzymał się w zakresie żądania w $\frac{3}{4}$.

Wyrok powyższy w części zasądzającej roszczenie oraz rozstrzygającej o kosztach procesu zaskarżyła apelacją strona pozwana, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 365 k.p.c. poprzez jego błędną interpretację, co miało wpływ na wynik postępowania i wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Strona powodowa w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodzić należało się z Sądem Okręgowym co do tego, że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia pozostawały w sprawie poza sporem, nie stały się również przedmiotem zarzutu apelacji, wobec czego Sąd Apelacyjny mógł przyjąć je za własne.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej interpretacji przepisu art. 365 §1 k.p.c., nie naruszając swoim rozstrzygnięciem zawartego w nim unormowania. W pełni podzielić należy utrwalony już w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym zasada odpowiedzialności pozwanego, przesądzona w prawomocnym wyroku uwzględniającym część roszczenia, jest wiążąca w sprawie o zasądzenie pozostałej jego części. Regulacje przewidziane w art. 365 §1 i art. 366 k.p.c. gwarantują stabilność określonej orzeczeniem sądowym sytuacji prawnej, uniemożliwiając jej podważenie przez stronę niezadowoloną z rozstrzygnięcia i zobowiązując do jej respektowania inne sądy oraz inne

organy państwa w określonych przez ustawę granicach. Tym samym regulacje te realizują jedną z najistotniejszych gwarancji konstytucyjnych jaką jest prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez niezawisły sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji), która nie byłaby możliwa do osiągnięcia bez stabilności, pewności i niewzruszalności rozstrzygnięć sądowych. Są także jedną z gwarancji powagi wymiaru sprawiedliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, Biul.SN 2014/5/13 i dalsze orzeczenia tam przywołane).

Jakkolwiek zgodzić należy się ze stroną skarżącą co do tego, że powaga rzeczy osądzonej i moc wiążąca orzeczenia w zasadzie odnoszą się tylko do treści jego sentencji, a nie uzasadnienia, to pamiętać należy, że zawarte w uzasadnieniu motywy rozstrzygnięcia mogą mieć znaczenie dla ustalenia zakresu mocy wiążącej i powagi rzeczy osądzonej prawomocnego orzeczenia, czyli dla określenia granic jego prawomocności materialnej w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c. W orzecznictwie jednolicie także przyjmuje się moc wiążącą prawomocnych rozstrzygnięć prejudycjalnych. Wskazuje się, że związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie jest nietrafna. Unormowanie przewidziane w art. 365 §1 k.p.c. ma gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący przedmiotem rozstrzygnięcia. Istnienie prawomocnego wyroku, co do udzielenia ochrony prawnej określonemu prawu podmiotowemu, przekreśla możliwość ponownego oceniania zasadności roszczenia wynikającego z tego samego prawa, jeżeli występują te same okoliczności. W konsekwencji, w sytuacji, gdy sąd rozstrzygnął już w prawomocnie osądzonej sprawie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego, w następnym procesie o pozostałe świadczenia wynikające z tego samego stosunku prawnego sąd jest związany rozstrzygnięciem zawartym w pierwszym wyroku, który ma charakter prejudycjalny. Prawomocny wyrok swoją mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami (por. uzasadnienie ww. orzeczenia Sądu Najwyższego). W świetle powyższej argumentacji strona pozwana nie może skutecznie powoływać się na szerszy zakres postępowania dowodowego w aktualnym procesie, gdyż nie mógł on doprowadzić do innych wniosków prawnych jak te, które były podstawą wydania prawomocnego już wyroku. Inną sprawą jest, że prowadzenie dodatkowego postępowania dla ustalenia zasady odpowiedzialności było zbędne.

Dodatkowo wskazać należy, iż w apelacji skarżąca nie kwestionowała wysokości zasądzzonego roszczenia, zaś Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, aby podważyć z urzędu jak najbardziej prawidłowe ustalenia Sądu pierwszej instancji w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powodowej ograniczyły się do wynagrodzenia radcy prawnego orzeczono na podst. art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. §6 pkt 6 i §12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).